

Tweede Groot Oudewaters Dictee

Auteurs: Piets Smits en Aad Kuiper

Vluchtelingen: barrières of perspectieven?

De afgelopen tijd zwabbert het contemporaine Europa van crisis naar crisis en raakt volledig gestrest door de niet-aflatende tsunami van malheureuze asielzoekers en door exorbitant geweld verdreven ontheemden, merendeels uit Zuidwest-Aziatische en Noord-Afrikaanse regio's, die een welhaast paralyserend bestuursinfarct teweegbrengt.

Deze demonstratie van internationaal paniekvoetbal op het Europese continent is remarquabel, omdat alle nationale overheden prat gaan op hun tolerante houding; tenslotte zijn zij gepokt en gemazeld door eeuwenlange ervaringen met mensen op de vlucht voor oorlogsgeweld; zelfs het kleine stadje Oudewater kan bogen op een bijna vijfhonderdjarige experiëntie met deze aleatoire kwesties.

De niet historisch verifieerbare mythe wil dat de Habsburgse keizer Karel V, die de West-Vlaamse Hanzesteden Brugge en Gent frequenteerde, zich in 1542 meldde in Oudewater met in zijn majestueuze gevolg een in Polsbroek – ongetwijfeld door getruukte weging – van hekserij beschuldigde vrouw, om deze in de Oudewaterse waag opnieuw te laten wegen. Het resultaat was een “aan haar proportiën des lichaams accorderend gewicht”, hetgeen haar vrijpleitte van hekserij.

Keizer Karel, dit niet blauwblauw latende, verleende aansluitend Oudewater het privilege om alle van hekserij verdachte individuen te mogen wegen, waardoor Oudewater zich een status aparte verwierf binnen de op dat moment geciviliseerde wereld, waarin na de publicatie van het discriminatoire geschrift “Heksenhamer” van de Duitse dominicaanse – ongetwijfeld misogyne – inquisiteur Henricus Institorius iemand als heks gekwalificeerd kon worden en dus als iets repugnants, dat coûte que coûte bestreden moest worden.

Oudewater werd een wijkplaats voor vervolgd van de overal in Europa oplaaiende hetze tegen alle buiten de geijkte paden tredenden; van heinde en verre trokken zij naar het IJsselstadje om zich op de gesanctioneerde unster te laten wegen teneinde het felbegeerde “Certificaet van Weginge” te ontvangen; dientengevolge bleven vele van deze aan de brandstapel ontsnapt hier wonen en leverden een geapprecieerde bijdrage aan welvaart en cultuur.

Natuurlijk is deze legendarische tijdspanne uit de Oudewaterse historie onvergelykbaar met de huidige ontzaglijke volksverhuizingen, waarbij sprake is van miljoenen mensen die zich storten in hachelijke avonturen, desperate risicovolle boottochten en/of fysiek afmattende dagmarsen naar God mag weten waar; desalniettemin gaat Oudewater de uitdaging aan om deze nieuwbakken Hollanders van meerwaarde te laten zijn voor ons simpele huis-tuin-en-keukenleventje.

Hartverwarmend is het dan ook te constateren, dat de lokale Rotaryclub in coöperatie met twee regionale evenknieën een groots opgezet Matthäus-Passionproject heeft geïnitieerd, waarin op Palmzondag in de Sint-Franciscuskerk cantates, recitatieven, aria's en koralen op een zo bachiaans mogelijke wijze ten gehore gebracht werden en waarvan de opbrengst ten goede kwam aan de Stichting voor Vluchteling-Studenten UAF.

Om het assimilatieproces verder te pousseren en wederzijdse gewenning aan ambiance en entourage te stimuleren wordt aan veel van de in deze contreien gearriveerde refugiés een kookmiddag aangeboden, waarin een gastronomische uitwisseling geschiedt tussen hun extraordinaire gerechten als falafel, in kataifideeg gewikkelde gamba's, door basmatirijst geaccompagneerde köfte en kebabballetjes en onze aloude culinaire spijzen als erwtensoep, entrecotejes in piccalillydressing, rijstebrij en yoghurt met froufroustjes.